

Malí bytostní.

Dnes pokračuji ve svých výkladech o bytostném a jeho působení ve stvoření. Je nutno, abych při tom nejprve podal malý obrázek z prostředí **blízkého** člověku, poněvadž je to pozemskému chápání snadnější, prve než oživím před vašimi zraky velký obraz všeho dění.

Nuže, vezměme nejdříve **to** bytostné, které se zabývá hrubohmotností. Toto se skládá z mnohých zvláštních oddílů, vytvořených druhem jejich činnosti. Jsou tu ku příkladu oddíly, které působí zcela nezávisle od lidských duchů a zabývají se, jsouce vedeny shůry, trvajícím vývojem nových světových těles. Napomáhají jejich udržování i jejich běhu zrovna tak jako i jejich rozpadu tam, kde je to v přezrálosti nutné, aby v nové formě mohla opět vzniknouti podle pravěkých zákonů stvoření, a tak bez ustání. To nejsou však **ony** oddíly, jimiž se dnes hodláme zabývat.

Jsou to oni **malí**, na které se chceme dnes podívat. Často jsme slyšali o skřítcích, vodnících, gnómech a salamandrech, kteří se tu zabývají hrubohmotností země vám viditelné, stejně jako ve všech jiných hrubohmotných světových tělesech. Oni jsou nejhutnější ze všech a proto jsou vám nejsnáze viditelní.

Víte o nich, ale neznáte ještě jejich skutečného zaměstnání. Domníváte se, že již aspoň víte, čím se zabývají. Nemáte však zdání o tom, jak se jejich činnost projevuje a jak je vždy podřízena zákonům stvoření. To nevíte.

Vůbec všechno to, co nazýváte věděním, není skutečným a nedotknutelným poznáním. Je to jen nejisté tápání. Když se při tomto bezplánovitém a pro stvoření tak nepatrném ohmatávání narazí na nějaký prášek, jehož objev je často překvapením, strhne se pro takovou maličkost veliký pokřik.

Ani to vám nemíním dnes objasňovati. Chci vám nejdříve vypravovati **o tom**, co úzce souvisí **s vaší osobností**, co jest spjato s vaším myšlením a s vaším jednáním, abyste se postupně naučili pečlivě dívati aspoň na **takové** věci, k nimž máte schopnosti.

Tyto oddíly, o nichž dnes mluvím, patří také k **malým** bytostným. Nesmíte při tom zapomenouti, že i ten nejmenší mezi nimi jest neobyčejně **důležitý** a spolehlivější ve svém působení nežli lidský duch.

Konání přidělené práce děje se s velkou přesností. Nemáte o ní ani představy, neboť i to zdánlivě nejnepatrnější mezi bytostným je v **jednotě** s celkem, a proto také síla celku jím působí, celku, za nímž stojí vůle, podporující, posilující, ochraňující: řídící vůle Boží!

Tak je tomu všeobecně v bytostném a tak by tomu mohlo být, ba **muselo** být již dlouho mezi vámi, duchy pozdějšího stvoření, kteří jste se vyvinuli k vědomému já.

Toto pevné spojení má samozřejmě za následek, že každé z těchto bytostných, které by jednou jakýmkoliv způsobem selhalo, je okamžitě vyloučeno převahou celku a zůstává odříznuto. Musí pak zakrnět, poněvadž síla k němu již více neproudí.

Všechno slabé je rychle odstraněno tímto způsobem a nemá tedy vůbec možnosti státi se škodlivým.

Chci nyní promluvit o těchto tvorech zdánlivě malých, ale svým působením přece tak velikých, o nichž vy neznáte vůbec nic a o jejichž jsoucnosti jste dosud nevěděli.

O jejich **působení** slyšeli jste však již v mých přednáškách. Ovšem, neuváděli jste to ve vztah k bytostnému, poněvadž jsem na to sám neupozornil, jelikož by to bývalo tehdy ještě příliš brzo. Nyní však uvidíte, že byste se byli při trochu hlubším ponoření se do Poselství sami k tomu dostali.

Nač jsem tehdy stručně a **věcně** poukázal, to vám chci nyní vyličit ve skutečném působení!

Již dříve jsem řekl, že lidští duchové mohou ovlivňovat malé bytostné, kteří pak tvoří podle toho dobro nebo i zlo.

Toto ovlivňování neděje se **v tom smyslu** jak vy si to představujete. To neznamená, že můžete být nad nimi **pány** a že je můžete vésti! Ovšem, že se to do jisté míry může také tak říci, aniž by to bylo nesprávné. **Vašimi** pojmy a vaší řečí je to správně vyjádřeno, protože vy pozorujete všechno **ze sebe** a podle toho také usuzujete. Proto jsem musel i já ve svém Poselství velmi často mluvit k vám stejným způsobem, abyste mi rozuměli. Mohl jsem to zde **také** učinit, protože ve vašem jednání v tomto případě není žádného rozdílu.

Tenkrát bylo pro vás mnohem snadnějším rozuměti tomu, neboť to bylo bližší vašim rozumovým představám, když jsem vám říkal, že neustále silně ovlivňujete všechno bytostné kolem

sebe svým chtěním a že se toto řídí rovněž podle vašeho myšlení, vašeho jednání, a to proto, že máte ducha!

To je doslova pravdivé. Důvod však je zcela jiný. Vždyť vlastní vedení všech tvorů, stojících v zákonech tohoto stvoření, tedy žijících podle vůle Boží, vychází jen **shůry! Všichni** bytostní k nim patří.

Nejsou podřízeni cizímu chtění, ani ne přechodně. Ani tam ne, kde vám se to tak jeví.

Malí bytostní, o nichž mluvím, se sice řídí ve své činnosti podle **chtění a jednání** vás lidských duchů, ale přesto se jejich jednání řídí jen podle vůle Boží!

To je jen zdánlivá hádanka, jejíž řešení není tak těžké. Stačí ukázat vám jinou stranu, než tu, z které jste všechno pozorovali.

Z vašeho hlediska ovlivňujete bytostné vy! Ze stanoviska Světla plní oni jen vůli Boží, zákon! A protože síla k jednání může přicházeti jen ze Světla, je toto **druhé** stanovisko jediné **správné!**

Abychom lépe porozuměli, podívejme se na tuto činnost napřed z **vašeho** hlediska! Svým myšlením a jednáním provádíte nátlak na malé bytostné. Je to zákon, že duch zde ve hmotnosti každým svým chtěním vykonává tlak, a to i na malé bytostné. Tito malí bytostní zformují však **v jemné hrubohmotnosti** všechno to, co bylo na ně takovým tlakem přeneseno. Řekněme tedy z vašeho hlediska, oni konají všechno to, co vy chcete!

Především to, co chcete **duchovně**. Duchovním chtěním je však **cit!** Přesně tak jak chtění z ducha vychází, tak je malí bytostní formují v jemné hrubohmotnosti. Ihned uchopí nitku

vybíhající z vašeho chtění a jednání a na jejím konci zformují **takový** útvar, který přesně vystihuje tuto vůli.

Taková jest činnost malých bytostných, které v jejich vlastním působení ještě neznáte.

Takovým způsobem vytvářejí, nebo lépe řečeno **formují** úroveň jemné hrubohmotnosti, která vás očekává, máte-li odejít do jemnohmotného světa! Je to **práh**, před kterým se podle vašeho vyjadřování musí duše po pozemské smrti nejdříve „očistit“, nežli smí vkročit do jemnohmotnosti.

Tam duše pobude delší nebo kratší dobu, podle svého vnitřního druhu a také podle toho, zda svými různými sklony a slabostmi více či méně lpěla na hrubohmotnosti.

Tato úroveň jemné hrubohmotnosti byla již mnohými lidmi viděna. V neznalosti jejího skutečného druhu a podstaty nazývali ji „astrální plání“. Patří tedy ještě ke hrubohmotnosti a jest zformována bytostnými, kteří všude upravují cesty lidského ducha.

Toto vědění jest pro vás velmi důležité. Bytostní upravují cestu lidskému duchu, tím tedy i lidské duši a stejně i pozemskému člověku. Touto cestou **musí** jít, ať chce nebo nechce!

Tito bytostní jsou lidmi ovlivňováni a zdánlivě i vedeni, ale jen zdánlivě; neboť **vlastním** vůdcem není tu člověk, ale **vůle Boží**, nezlomný zákon stvoření, který umístil tento oddíl bytostných na tato místa a řídí jejich činnost podle zákona.

Všecky myšlenkové formy vznikají také touto činností

bytostných. Tu ale pracuje opět jiný oddíl a jiný druh bytostných, kteří rovněž vytvářejí zvláštní úroveň v jemné hrubohmotnosti vedle předcházející.

Tak vznikají při tom i krajiny, vesnice a města. Pěkné i nepěkné. A to vždy různé druhy přesně rozdělené, podle stejného druhu, nepěkné s nepěkným a krásné s krásným.

To jsou ta místa a úrovně, ve kterých musíte přebývat po své pozemské smrti, **dříve** nežli smíte vstoupiti do jemnohmotnosti. To nejhrubší, pozemské, co lpí ještě na vaší duši, se zde odloučí a zůstane tu. Ani prášku nemůžete vzít z toho do jemnohmotnosti. Zdržovalo by vás to tak dlouho, dokud to neodpadne, to jest, dokud to v poznání neprožijete.

Tak musí duše po pozemské smrti zvolna putovati dále, stupeň za stupněm. Trvalým poznáváním ve vlastním prožití toho, co způsobila, musí slézáti úroveň za úrovní.

Cesta je namáhavá, musí-li bytostní pro vás stavěti místa tmavá a temná, podle vašeho chtění zde na zemi. To všechno záleží vždy na vás samotných. –

Nyní víte, co a jak malí bytostní pro vás pod vaším vlivem připravují. Tak je to v zákoně zvratného působení! Malí bytostní tkají tím váš osud! Jsou malými tkalci, kteří pro vás pracují. Tkají vždy jen **tak**, jak **vy** chcete svým vnitřním cítěním, stejně tak jako svým myšlením a jednáním!

Ale přesto nejsou ve vašich službách! –

Jsou to tři druhy takových bytostných, které zaměstnáváte. Jeden druh tká všechny nitky vašeho cítění, druhý nitky vašeho

myšlení a třetí druh nitky vašeho jednání.

Není to snad jen **jedna** tkanina, ale tři. Jsou však spojeny mezi sebou a opět ještě připojeny k mnoha jiným tkaninám. Celá armáda je tu v činnosti. Tyto nitky mají také barvy podle svého druhu. Nesmím však jít ve svém vysvětlování tak daleko. Došli bychom k věcem, pro vás nepochopitelným, a nenašli bychom nikdy konce. Nemohli byste si udržet jasný obraz.

Zůstaňme tedy prozatím u jednotlivého člověka. Mimo jiné z něho vycházejí tři tkaniny různých druhů. To je proto, že jeho cítění není vždy stejné s myšlením. Jeho myšlení opět není vždy v přesném souzvuku s jednáním! Mimo toho jsou nitky cítění zcela jiného druhu, protože zasahují do jemnohmotnosti i do duchovna a **tam** se zachycují, zatím co nitky myšlení zůstávají jen v jemné hrubohmotnosti a musí **tam** být vyžity.

Nitky jednání jsou však **ještě** hutnější a těžší. V pozemském bytí zachycují se proto v nejbližším okolí a musí být po odloučení se od země **nejdříve** probrány a prožity, ještě dříve než duše vůbec může jíti dále.

Nemáte ani tušení, jak daleká je cesta tak mnohé duše, než dospěje do jemnohmotnosti! Nemluvě při tom ani o duchovním.

A to všechno nazývá člověk ve své povrchnosti krátce záhrobím a je s tím spokojen. Ve své lenosti slévá všechno do jednoho hrnce.

Mnoho duší je ještě dlouho připoutáno k zemi, protože visí na nitkách pevně zakotvených hned vedle těžké hrubohmotnosti. Duše se může od toho vzdálit teprve tehdy, když se prožitím

osvobodila. To znamená, když v nucené pouti přišla k poznání, že všechny tyto věci nemají vůbec té ceny a důležitosti, jakou jim přikládala, a že to bylo nicotné a falešné, když kdysi na zemi na ně vyplývala tolik času. To trvá často velmi dlouho a je to někdy hodně trpké.

Mnoho duší bývá mezitím z těžké hrubohmotnosti znovu přitahováno. Dochází tak opět a mnohokrát k pozemskému vtělení, aniž by duše zatím došly do jemnohmotnosti. Musely zůstat v jemné hrubohmotnosti, protože se odtamtud nemohly dost rychle vyprostiti. Nitky je tam příliš pevně držely. A nějaké chytrácké proklouznutí není tam možné.

Zde na zemi je člověku mnohé umožněno, co po svém odchodu již nedokáže. Je pak závislejší na zákonech tohoto stvoření a musí všechno přímo prožívat, aniž to pak těžkopádná hrubohmotná schrána nějak tlumí. Pozemská schrána může svou hutnou tíží a nepropustností mnohé **prodloužit** ale nikdy ne zamezit. Tím se vyřízení mnohých věcí jen odloží, ale nic se nezruší.

Všechno, co člověk zde na zemi cítil a myslel, na něj čeká. Rovněž i přísně spravedlivé výsledky jeho jednání.

Když člověk cítí, klíčí při tom vznikající nitky jako malá setba ze země. Malí bytostní se jich ujímají a pečují o ně. A tu se dostává v těžké hrubohmotnosti naprosto stejně pečlivého ošetření pleveli, tak jako ušlechtilým výhonkům. Rozvinou se a poprvé zakotví na hranici jemné hrubohmotnosti. Odtamtud jdou dále do rukou bytostných jiného druhu, kteří je vedou do jemnohmotnosti. Na jejich hranici opakuje se zakotvení a další vyvedení do bytostného. Odtamtud dosáhnou až do duchovního,

kde se jim od mnoha bytostných jiného druhu dostane konečného zakotvení.

Při každém zakotvení na hranicích ztratí tyto nitky určitou vrstvu, aby mohly jít do jiného druhu. I to jde podle zákona a podle současného druhu úrovně. A všechny tyto vývoje podléhají činnosti bytostných!

Protože cit má svůj původ v pohyblivosti **ducha**, jsou jeho nitky nesený do duchovního! Táhnou odtamtud k duši, nebo ji alespoň udržují, dokud tato má ještě v jemné hrubohmotnosti něco prožít nebo odložit. Proto není možno, aby duše, která je mnoha nitkami zakotvena v duchovnu, tak rychle klesla nebo padla, jako taková duše, která má na sobě jen nitky z jemné hrubohmotnosti, protože byla na zemi duchovně líná. Připoutala se na hmotnost tím, že jen její pozitivky považovala za hodné úsilí.

Duše, která je tažena nitkami svého chtění, nevidí tyto nitky, tak jako je nevidí člověk zde na zemi, protože jsou vždy o něco jemnější uzpůsobeny než nejzevnější schrána, ve které se duše současně ještě pohybuje. V tom okamžiku však, kdy tato schrána prožitím v poznání dosáhne stejné jemnosti, jakou mají nejhutnější, ji dosud poutající nitky, že by je tím jako stejný druh mohla vidět, odpadnou tyto jako vyřizené. Proto nemůže duše nitky k ní připoutané nikdy skutečně vidět. –

Tak stojí tito malí bytostní, **pozemsky** myšleno, ve službě lidského ducha, protože obstarávají vykonávání vědomého nebo nevědomého chtění lidí. A přece jednají ve skutečnosti jen podle vůle Boží, jejíž zákon tak plní!

V této činnosti je tedy jen **zdánlivé** ovlivňování se strany

lidského ducha. Rozdíl se jeví jen v tom, odkud to pozorujeme.

Když jsem v dřívějších přednáškách o zvratném působení mluvil o nitkách, které z vás vycházejí a jsou odráženy nebo přitahovány, viděli jste obrazně před sebou asi jen spleť nitek. Nebylo však možno se domnívat, že tyto nitky běží samy někam jako červi. Musí procházet rukama a být vedeny dále. A tyto ruce náleží zde činným malým bytostným, o kterých jste dosud nemohli nic vědět.

Nyní však stojí před vámi živý obraz. Představte si, že jste trvale obklopeni těmito bytostnými, kteří vás pozorují, každou nitku ihned přijímají a vedou tam, kam patří. Ale nejen to, oni ji zakotví a ošetřují až k vzejití setby, ano až do květů a plodů, tak přesně, jako jsou zde v těžké hrubohmotnosti všechna semena rostlin vypěstována bytostnými, abyste z nich mohli mít plody a ovoce.

Je to tentýž základní zákon, totéž působení, jenže je prováděno jiným druhem bytostných, kteří jsou v tom, jak vy byste pozemsky řekli, specialisty. A tak prostupuje stejné tkaní a stejné působení **vše**, celé stvoření a způsobuje to pod dozorem a péčí bytostných setbu, klíčení, vzrůst, květ i přinášení ovoce, ať běží o jakýkoliv druh. Pro každý druh je tu bytostné působení a bez bytostného působení nebylo by žádných druhů.

A tak vzniklo z činnosti bytostných pod nátlakem nízkého chtění lidí a zakotvením z něho vycházejících nitek také peklo! Nitky špatného chtění dojdou tam zakotvení, vzrůstu, rozkvětu a přinesou nakonec také stejné plody, které musí přijmouti **ti** lidé, kteří zplodili setbu.

Proto vládne v těchto nížinách stravující chlípnost s prostředím, které se k ní hodí, vraždychtivost, spory a všechny výhonky lidských vášní. Všechno však tryská z téhož zákona, v jehož splnění malí bytostní formují i pohádkovou **krásu** světlejších říší! –

Tak chci nyní vyvolávat před vámi z celého stvoření obraz za obrazem, až se vám dostane jednotného a velkého přehledu. Pak už nebudete kolísat na svých cestách a nebudete bloudit, protože pak budete vědět. V základě špatný a zavrženíhodný byl by ten, kdo by **pak** ještě **nechtěl** řídit svou cestu k světlým výšinám.